

Warszawa, dnia 6 kwietnia 2018 r.

Sygn. akt VI Ka 943/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Jacek Matusik (spr.)

Sędziowie: SO Michał Chojnowski

SR del. Justyna Dołhy

protokolant: sekretarz sądowy Monika Oleksy

przy udziale prokuratora Mariusza Ejflera

po rozpoznaniu dnia 6 kwietnia 2018 r. w Warszawie

sprawy T. B. (1) syna J. i I. ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie

z dnia 3 marca 2017 r. sygn. akt IV K 204/15

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając wydatkami Skarb Państwa; zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie – na rzecz adw. M. B. kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w drugiej instancji oraz podatek VAT.

SSO Michał Chojnowski SSO Jacek Matusik SSR del. Justyna Dołhy

Sygn. akt VI Ka 943/17

UZASADNIENIE

T. B. (1) został oskarżony o to, że:

1. w dniu 5 grudnia 2011 r. w W. przy ul. (...) dokonał włamania do domu nr (...) przez wyważenie skrzydła okna i zabrał w celu przywłaszczenia z jego wnętrza laptop marki S. (...) o wartości 1000 zł na szkodę T. B. (2) przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k. po odbyciu łącznie co najmniej roku kary pozbawienia wolności i w ciągu pięciu lat po odbyciu ostatniej kary za przestępstwo przeciwko życiu lub zdrowiu, kradzieży z włamaniem i inne przestępstwa przeciwko mieniu popełnione z użyciem przemocy lub groźbą jej użycia, tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

2. w okresie od dnia 18 października 2011 r. do dnia 19 października 2011r. w W. przy ul. (...) dokonał włamania do garażu poprzez przecięcie kłódki oraz siatki ogrodzeniowej posesji i zabrał w celu przywłaszczenia z jego wnętrza szlifierkę Firmy (...), odkurzacz firmy (...), pilarki S., dwie wiertarko-wkrętarki firmy (...), młotowiertarki firmy (...), wiertła, szlifierki kątowej firmy (...), odkurzacz firmy (...), młotowiertarki firmy (...) o łącznej wartości 7915 zł na

szkodę D. M. i B. M. przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany w warunkach określonych w art. 64 § 1 po odbyciu łącznie co najmniej roku kary pozbawienia wolności i w ciągu pięciu lat po odbyciu ostatniej kary za przestępstwo przeciwko życiu lub zdrowiu, kradzieży z włamaniem i inne przestępstwa przeciwko mieniu popełnione z użyciem przemocy lub groźbą jej użycia, tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

3. w dniu 14 maja 2011 r. w W. z domu przy ul. (...), zabrał w celu przywłaszczenia laptop firmy (...) oraz telewizor firmy (...), czym spowodował straty o łącznej wartości 3500 zł na szkodę M. i M. K., przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

4. w okresie od dnia 6 czerwca 2011 r. do dnia 12 czerwca 2011 r. w W. z garażu przy ul. (...) zabrał w celu przywłaszczenia rower marki G. model (...) oraz rower marki M. model (...), czym spowodował straty o łącznej wartości 1400 zł na szkodę J. S. przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

5. w okresie od dnia 23 czerwca 2011 r. do dnia 24 czerwca 2011 r. w W. z pomieszczenia piwnicznego przy ul. (...) zabrał w celu przywłaszczenia rower marki K. (...), czym spowodował straty o wartości 600 zł na szkodę M. J., przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

6. w dniu 6 października 2011 r. w W. z budynku przy ul. (...) zabrał w celu przywłaszczenia kamerę marki S. (...) oraz laptop marki T. (...), czym spowodował straty o łącznej wartości 21000 zł na szkodę R. J., przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

7. w dniu 26 czerwca 2011 r. w W. z budynku przy ul. (...) zabrał w celu przywłaszczenia rower marki G. czym spowodował straty o wartości 1000 zł na szkodę S. O., przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie wyrokiem z dnia 3 marca 2017r. wydanym w sprawie o sygn. akt IV K 204/15 oskarżonego T. B. (1) uznał za winnego popełnienia zarzuczanych mu przestępstw i wymierzył mu za każde z nich kary pozbawienia wolności orz orzekł karę łączną 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego, który zaskarżył tenże wyrok w całości i zarzucił mu:

1. obrazę przepisów prawa procesowego mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.:

a) art. 366 k.p.k. w zw. z art. 9 k.p.k. i art. 170 § 1 pkt. 2 i 5 k.p.k. poprzez jego błędne zastosowanie i oddalenie wniosków dowodowych oskarżonego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy, na okoliczność ustalenia wartości przedmiotów zaboru wskazanych w akcie oskarżenia, poprzez błędne uznanie, że ustalenie wartości przedmiotów jest w pełni możliwe bez potrzeby sięgania do wiadomości specjalnych a inicjatywa oskarżonego zgłoszona na tym etapie jednoznacznie świadczy o chęci wygenerowania dalszych nieuzasadnionych czynności procesowych, podczas gdy wartość niektórych z rzeczy oscyluje na granicy odpowiedzialności karnej określonej przepisami kodeksu karnego, zaś oskarżony kwestionuje nie tylko sprawstwo, lecz również faktyczną wartość wskazanych w akcie oskarżenia rzeczy,

b) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez nierozważnie wszystkich okoliczności sprawy, zwłaszcza tych, które przemawiały na korzyść oskarżonego, orzeczenie z naruszeniem zasady obiektywizmu oraz dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego.

2. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, który miał istotny wpływ na treść Wyroku, wyrażający się w:

a) braku rzeczowej oraz merytorycznej analizy przez Sąd sprawy, jak też błędne nie rozważenie wszystkich okoliczności sprawy, a szczególnie tych, które przemawiały na korzyść oskarżonego, (oddalenie wniosków dowodowych oskarżonego pozbawiając go możliwości dowodzenia podnoszonych twierdzeń) świadczących o błędnym ustaleniu, że T. B. (1) dokonał zarzucanych mu czynów, rozstrzygając nieusuwalne wątpliwości na niekorzyść oskarżonego.

b) nieuzasadnionym przyjęciu tezy, że zgromadzony w niniejszej sprawie materiał pozwala jednoznacznie na przyjęcie, że oskarżony dopuścił się czynów opisanych w wyroku oraz błędne uznanie niewiarygodności wyjaśnień oskarżonego złożonych na etapie postępowania sądowego, co do faktycznego powodu i okoliczności uprzedniego przyznania się przez oskarżonego oraz oddaleniu złożonych wniosków dowodowych, przeczy całościowej ocenie materiału w zakresie odpowiedzialności oskarżonego za czyny z art. 279 § 1 k.k. i 278 § 1 k.k. oraz zasadzie wyrażonej w art. 5 § 2 k.k.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia doprowadziła Sąd Okręgowy do wniosku, że wbrew twierdzeniom apelacji nie jest ono dotknięte uchybieniami podniesionymi przez obrońcę oskarżonego. Autor apelacji, ograniczył się w istocie do zanegowania oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd Rejonowy, nie przedstawił zaś żadnych logicznych argumentów, które przemawiałyby za dokonaniem oceny odmiennej.

Odnosząc się do pierwszego z zarzutów apelacyjnych, a mianowicie zarzutu art. 366 k.p.k. w zw. z art. 9 k.p.k. i art. 170 § 1 pkt. 2 i 5 k.p.k. poprzez jego błędne zastosowanie i oddalenie wniosków dowodowych oskarżonego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy, na okoliczność ustalenia wartości przedmiotów zaboru wskazanych w akcie oskarżenia, stwierdzić należy, iż jest on zupełnie chybiony. Formułując ten zarzut obrońca oskarżonego zupełnie pominął okoliczność, że w aktach sprawy znajdują się dowody wskazujące na wartość poszczególnych rzeczy będących przedmiotem przestępstw przypisanych oskarżonemu, a mianowicie zeznania osób pokrzywdzonych, ale także dokumenty takie jak: faktury (k.70-73, k.104), ogłoszenia internetowe (k.126-130, k.143-156), dowody zakupu (k.135-139), czy też opinia biegłego (k.728-729). Dowody te w zupełności wystarczają do ustalenia wartości mienia, którego zaboru dopuścił się oskarżony, a zatem rację przyznać należy Sądowi, że dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, byłoby zupełnie niecelowe i powodowałoby wyłącznie nieuzasadnione przedłużanie postępowania i mnożenie niepotrzebnych kosztów. Wskazać przy tym należy, iż w realiach niniejszej sprawy, kwestia ewentualnego błędnego ustalenia wartości skradzionych rzeczy mogłaby mieć znaczenie wyłącznie dla stwierdzenia, czy poszczególne czyny z punktów 3-7 komparycji wyroku stanowiły występki, czy też wykroczenia. Jednakże z wyjątkiem czynu z punktu 5, gdzie wartość roweru ustalono na 600 zł w oparciu zresztą o opinię biegłego, w pozostałych przypadkach wartość rzeczy znacznie przekraczała kwotę granicy pomiędzy wykroczeniem z art. 119 k.w. i art. 278 k.k., a zatem nie ma żadnych wątpliwości, że czyny przypisane oskarżonemu stanowiły przestępstwa kradzieży. Słusznie również Sąd I instancji oddalił wniosek dowodowy oskarżonego o przesłuchanie w charakterze świadków H. K. i R. G. na okoliczność „sposobu postępowania Policji wobec oskarżonego i innych zatrzymywanych”, albowiem osoby te nie były obecne przy czynnościach z udziałem oskarżonego, a jak trafnie zauważył Sąd ustalenie przebiegu czynności w innych postępowaniach, w żaden sposób nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Zasadnie także Sąd Rejonowy zaniechał bezpośredniego przesłuchania świadków wskazanych w akcie oskarżenia, poprzestając na ujawnieniu ich zeznań, albowiem ich bezpośrednie przesłuchanie nie byłoby konieczne. Jednocześnie obrońca oskarżonego, sygnalizując jednym zdaniem wadliwość takiej decyzji, w żaden sposób nie wskazał by mogła mieć ona jakkolwiek wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Nie można również podzielić stanowiska obrońcy, że dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów nie spełnia wymogów określonych w art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. Jedyne w czym rację przyznać należy obrońcy to fakt, że z wyjątkiem czynu z punktu 1, sprawstwo oskarżonego zostało ustalone w oparciu o jego wyjaśnienia składane na etapie postępowania przygotowawczego oraz pierwszego rozpoznania niniejszej sprawy przed Sądem. Nie oznacza to jednak, że nie jest to wystarczający materiał dowodowy do uznania winy oskarżonego nawet pomimo tego, że w niniejszym postępowaniu odwołał on poprzednio składane wyjaśnienia. Zasadnie bowiem Sąd i instancji uznał, iż zupełnie niewiarygodne jest twierdzenie oskarżonego, jakoby funkcjonariusze Policji poczęstowali go klonazepamem od którego w/w był uzależniony, bili go i zmuszali do przyznania się do popełnienia czynów, których nie popełnił oraz obiecali mu, że zostanie wypuszczony, kiedy przyzna się do zarzutów i dlatego wówczas wymyślił coś na temat zdarzeń, a resztę okoliczności dopowiedzieli funkcjonariusze. Wskazać bowiem należy, iż oskarżony dopiero przy drugim rozpoznaniu sprawy przez Sąd przedstawił taką wersję wydarzeń, podczas gdy przesłuchiwany po raz pierwszy na rozprawie w dniu 13.12.2013r. (k.667-671) przyznał się do popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów, potwierdził wyjaśnienia składane w śledztwie, a co więcej złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze, co do wszystkich zarzucanych mu czynów, który to wniosek nie został przez Sąd uwzględniony wyłącznie z uwagi na konieczność weryfikacji wartości jednej ze skradzionych rzeczy. W związku z tym podzielić należy stanowisko Sądu Rejonowego, że obecna postawa oskarżonego stanowi wyłącznie przyjętą przez niego linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności, za popełnione przestępstwa. Dodatkowo zwrócić należy uwagę, że za taką oceną aktualnych wyjaśnień oskarżonego przemawia fakt, że okoliczności kradzieży podane w pierwszych wyjaśnieniach oskarżonego zgadzały się z tym, co zeznawali pokrzywdzeni, a nadto w trakcie eksperymentu procesowego oskarżony wskazał miejsce dokonania kradzieży roweru, która to kradzież nie była wcześniej zgłoszona przez pokrzywdzonego. Wprawdzie, co do tego czynu postępowanie zostało umorzone postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 19.09.2015r. (k.908) z uwagi na przedawnienie karalności czynu stanowiącego wykroczenie z art. 119 § 1 k.w., jednakże okoliczność ta przeczy późniejszym twierdzeniom oskarżonego, jakoby to policjanci mieli sugerować mu lub wręcz dyktować treść wyjaśnień. Nie mogli oni przecież kazać oskarżonemu przyznać się do popełnienia czynu, o którym nie wiedzieli, że został popełniony. Przytoczone okoliczności w powiązaniu z argumentami przedstawionymi w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, które to argumenty Sąd Odwoławczy w pełni podziela, prowadzą do jednoznacznego wniosku, że dokona przez Sąd I instancji ocena materiału dowodowego jest w pełni prawidłowa i nie narusza przepisów prawa procesowego, zwłaszcza zaś art. 7 k.p.k. oraz 5 § 2 k.p.k. Tym samym również za zupełnie chybiony uznać należy drugi z zarzutów a mianowicie zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, zwłaszcza, że jak już wskazano na wstępie, autor apelacji poza ogólnikowym odwołaniem się do zasad procesowych, nie przedstawił żadnych konkretnych argumentów mogących uzasadniać trafność wniesionego środka odwoławczego.

Wobec powyższego, jak również wobec nie stwierdzenia żadnych okoliczności, które mając na względzie treść art. 439 § 1 k.p.k. oraz art. 440 k.p.k. należałoby uwzględnić z urzędu, Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.

SSO Michał Chojnowski SSO Jacek Matusik SSR del. Justyna Dołhy